

**Runoja lainanpäivänä
2016**

Runoja lainanpäivänä 2016

Julkaisijat:
Kainuun Kirjailijat ry
Kajaanin kaupunginkirjasto

Kuvat: Veli Huovinen

Kajaanin Offsetpaino Oy, 2016

Hauen kutu

Suuri hauki syvänteessä
näkee merkin pintaveessa.
Valo siintää läpi jään
pyörryksiin saa hauen pään.
Nousee pintaan ukkohauki
huomaa, onhan lahti auki.
Syttyy heti hurjaan kiimaan
ponkaisee se vauhtiin huimaan.
Pyrstö heiluu vimmatusti
matka taittuu joutuisasti.
”Myöhässäkö lienen, nuija,
täytyy löytää kunnon muija”,
tuumii ukko uidessansa
lisää vielä vauhtiansa.

Samaan kutulahteen vie
haukiakan tuttu tie.
”Hetki hieno nyt on eessä
lämpöä on kylin veessä.”
Matka sujuu rauhaisasti
mahassa on mätilasti.
Perille jo melkein ehti
vierelle kun suikkelehti
ukkohauki innokkaasti,
kylkeen kiehnäs himokkaasti.
Lipui pari rantaveteen
osui verkko silmäin eteen.
Ohjas ukko armastaan
melkein varmaan kuolemaan.
Rysän perään johti tie,
sama tiekö ulos vie.
Eipä löydy reitti tuo
ukko uipi akan luo.
Yhdessä on hyvä olla
vaikka rysän perukoilla.

Aamu sitten valkenee,
veneen kokka kohisee.
Rysän päällä välähtää
veneen kylki, peräpää.
Rysän perä nousee veestä
hauet polskii hengen eestä.
Perän narut aukeaa
kalat saaviin solahtaa.
”Ahdasta on tässä kyllä,
mutta onhan vettä yllä”,
tuumii hauki puolisolleen,
jonka löysi vierelleen.
Rantaan saalis soudetaan,
saavi maalle nostetaan.
Akkahauen nostaa käsi,
valuu ulos kypsä mäti.
Ukkohauki luovuttaa
maidin samaan astiaan.
Sukua näin jatkettiin,
hauet järveen päästettiin.
Nolona ukko porhaltaa
kohti omaa maailmaa.
Syvänteessä miettii hetken,
mikä aiheutti tään retken.
Tulee siihen päätelmään
kevät syy on kaiken tään.

Pekka Kämäräinen

Uneton

Uneton
on uneton.
Unta vailla,
onneton

Hikinen
on
hikinen.
Kuoppa tyynyn,
pehmoisen.

Kuuma alla
peiton on
Olo aivan
mahdoton.

Peitotonta
palelee
Uni kauas
pakenee.

Kulunut näin
tunti on
Yhä pyörii,
uneton.

Tunti toinen kuluu näin,
tehdään kaikki toisin päin:
peitto päälle, peitto pois
tyynyn uusi muoto vois
rauhallisen hetken luoda,
levollisen unen tuoda.

MUTTA

Tarina ei pääty tähän,
kuluu aikaa ihan vähän.
Tyyny liian matala,
sitä täytyy muokata.
Näin se jatkuu, onneton,
uneton on uneton.

Pekka Kämäräinen

Luvatta lähtenyt

Joka neljäs vuosi
kuten tämä
seuraajaansa ja edeltäjänsä
yhtä päivää pitempi.
Karkausvuosi.

Kuka tai mikä karkaa?
Mistä lähtee luvatta?
Minne menee?

Vastauksia miettiessäni
matkin Havukka-ahon ajattelijaa
ja annan mielikuvitukseni lentää.

Karkausvuosien väliin jäävien
kolmen vuoden jokaisesta päivästä
singahtaa avaruuden oudolle planeetalle
sineetillä suljettuun kammioon
vajaa puoli tuntia.
Kolmen vuoden päästä
kammio on ääriään myöten täynnä.

Kammio poksahtaa
sisältö ryöpsähtää kiitoradalle
kiteytyy tammi-helmikuun ajan
ja kiinnittyy ajanlaskun jatkeeksi
helmikuun viimeiseksi.

Vanki karkaa tai lähtee luvatta
löytääkseen vapauden edes hetkeksi.
Vesi karkaa kun pato murtuu.
Vene karkaa kun myrsky katkoo ketjut.

...mutta että aikakin!

Anneli Karjalainen

Tibidabo ja muita ihmeitä

Mies pyörii korot kopisten, samaan suuntaan
silmää nopeammin. Jäsenten vapina, ilmeiden
terävyys, pyörähdys, pyörähdys.
Laulajan ääni tulee kurkusta, kurluttaa, välittää
kaihoa, intohimoa. Sitä mitä tuntee, kun
oikein kaipaa.

Miljoonakaupungin bussit kuljettavat
nähtävyydeltä toiselle. Sakrada Familia,
Batllo`. Ihmisiä vilisee ympärillä.
Meri lyö aaltoja rantaan. Viirun näköinen
kissa kerjää makupaloja Bueblossa.
Blue-white stone of the Gothic temple Jumalan kunniaksi.

Eläinpuistossa kirahvit venyttelevät
kaulaansa entisestään, sarvikuonot
vieretysten, flamingot. Apinalauman
ilakointi. Eroamme Helsinki-Vantaalla.
Katson loittoneviin selkiin ja
lähden odottamaan jatkolentoa portille 22 A.

Mirja Kananen

On minulla ikävä sitä poikaa
punaposkista metsän ystävää

On minulla ikävä sitä
hyvää tunnetta viikonlopun jälkeen

Pelloille oli ilmestynyt pälviiä
saappaat polkivat lakoontuneita heinätuppaita

Mättäistä pilkisti menneen syksyn
kirpeitä, punaisia marjoja

Tuuli toi hapanta maan tuoksua ja kosken
ääni herätti kuin kohmeesta

Minulla on ikävä poltetun puun tuoksua
mikä pirtistä tulvahti tulijaa vastaan
narisevia portaita vintille noustessa

Ikkunasta avautui pihapiiri, ladon nurkalta
lähti polku järvelle
ja navetan takana metsä

Mirja Kananen

Hiljaisuuden rukous

Pyhät autiomaakilvoittelijat opettavat elämällään,
että sydämen varjeleminen on paljon
tärkeämpää kuin mikään muu

sielun nöyryys saavutetaan lähestyvän kuoleman odottamisella
jatkuvalle hiljaisuudella
viimeisen sijan valitsemisella joka tilanteessa
rientämällä aina tekemään ylenkatsotuimman työn
hävettävän huonoilla vaatteilla,
pitämällä kanssakäymistä
tärkeiden ihmisten kanssa vastenmielisenä

hiljaisuuden rukous on myrskyn keskellä
kilvoittelijalle
avun satama ja pelastuksen ankkuri

lääke sairauksien aikana
ja suoja kiusausten keskellä

Jarmo Hakkarainen

Silloin oli kesä

Silloin oli kesä
kun pelto suoniityn kasvatti kultaista viljaa
ja tuuli heiluttaen pellolla tähkäpäitä hiljaa.

Silloin oli kesä
kun muuttolintujen tie johti Suomen kesään
ja räystään alle pääskysset rakentaen pesää.

Silloin oli kesä
kun joutsenpari pesäpaikkaa etsi korpimailla
ja leuto länsituuli kiikkui koivuissa pihamaalla.

Silloin oli kesä
kun kretonkihelmoja länsituuli heilutellen
ja outoa värinää tuoden; neitoa odotellen.

Silloin oli kesä
kun pientareella niittyjen kesäkukkasat loisti
ja pääskysset ilmassa visertäen kesästä iloitsi.

Silloin oli kesä
kun maamies korjasi kultaista viljaa pellostä
ja koko pihapiiri kiittäen kesää omasta elosta.

Silloin oli kesä
kun metsikössä mustikat kypsyyttä antoi
ja kerääjät mustikoita makeita kotiin kantoi.

Silloin oli kesä
kun järveltä kesäillassa kuului kolke airojen,
ilta-auringon tehdessä laskuaan taakse arjen.

Silloin ei ollut kesä
kun pakkaslunta maassa jopa polveen asti
ja kirvespohjapakkanen hytisytti kamalasti.

Pentti Mankinen

Jäi sulle sydämeni

Katsoessani nyt jälleen iltaruskoon
ja tuudittaudun taas siihen uskoon,
jotta sinut jopa tänään jo kohtaan ja
huomenna syödään yhdessä lohta...

Mutta ei! Olit kuin se kukkaisketo,
värikä mekkosi, luoksesi oli veto.
Tunsin nykettä sydämen sykettä,
rinnassani tuli, sanon kuin kapituli.
Yöt meni nurin kun haaveissa kulin...
Sulle kukka kaunis tummatukka
jäi sydämeni, toistan; jäi sydämeni.

Katseesi sievä ja hellä sulla jos kellä
yrittäessäni perässäsi käyskennellä
saadakseni paketoita sulle sanani
jotta oot oma kanani; kukko kiekuu!
Sulle kukka tummatukka jäi sydämeni.

Omaksi et tullut; onneni oisit ollut,
ikävään en kuollut, tarjoilija; yksi olut!
Sulle kukka tummatukka jäi sydämeni.
Niinpä kuin sadepilvet seilaa taivaan
ja pisaroina lammen pintaan aivan
tippuen syysiltana pimeänharmaana
katson ikkunasta, näen sinut armaana.
Sulle kukka tummatukka jäi sydämeni.

Pentti Mankinen

Kuka tietää

Kuka tietää hyvän askeleista
Yön kiitävistä tähdistä
Kuka tietää pilvien lennoista
Tuulista pohjoisen maan
Kuka tietää valkeista enkeleistä
Lahjasta suuren Herran
Kuka tietää surevista meistä
Joka ainoan kerran

Veli Huovinen

Ajatuksia

Rakkaus olkoon sydämissä
Kirkas avara mieli
Silmissä viisas katse
Rakkaus olkoon ystävissä
Luottamus suuren suuri
Kaipaus polttava aina
Rakkaus olkoon teoissa
Sydämissä ääni
Kosketus kädelläsi

Veli Huovinen

Aili Marjatta

Kaikkea oli aina ali oman tarpeen;
Aili eli pula-ajan lapsuuden
ja sota-ajan nuoruuden.

Vielä aikuisenakin osti kahvinsa kortilla
ja käänsi vanhojen vaatteiden
nurjan puolen oikeaksi -
ompeli niistä jakkupuvut, takit ja hatut.

Sitten kun kankaita ja lankoja
oli vapaasti ostettavissa
hän ompeli ja neuloi iloiten lapsilleen.

Nyt mummona ja isomummona
hänellä on oma ylituotantolaitos; kutoo sukkia ja lapsasia
yli oman perheen, suvun ja tuttavien tarpeen
jouluna ja juhannuksena ja kaikkina välipäivinä.

Seija Mustaneva

Muuttolintu

Eilen äiti - tänään mummo.
Tätä päivää ei voi sanoin kuvata.
Se on tuntein tunnettava.
Sen ovenpieliä on käsin kosketeltava.
Sen paino on sylitettävä.
 Kun poika syntyy isäksi
 tai tytär puhkeaa äidiksi,
helmililjat kukkivat – on kevät
 vuodenajasta riippumatta.
Kuulet lapsen itkun
- muuttolinnun laulun
ensi kertaa..

Seija Mustaneva

Sinä pieni ihminen tuot odotettua iloa; kultaa monta kiloa
isän syliin, äidin olkapäälle, ukin käsiin, mummun polvelle.

Iloitsemme yhdessä näistä kiitävistä hetkistä
kehdon ääressä, keinutuolissa, lattialla, pihamaalla.

Pian näemme kauan kaivatun hymysi,
piiloleikin riemun: - Missä äiti lymysi?

Ja yllättäen otat haparoivat ensiaskeleet,
leivot hienot, hienot hiekkakakkutekeleet.

Kohta kasvat talvilapsi keväästä kesään;
Sinä esikko, esikoinen kannat onnea pesään.

Juokset, juokset syksyyn; käännyt kulkemaan
koulureppuinesi kohti ikiomaa maailmaa.

Seija Mustaneva

Nuoruuden romanttinen rakkaus
katsoo vilpittömästi syvälle silmiin
kaipaa
hyväilee
nauttii
elämä on päivänkakkaroita tienvarsilla
lämmin rantakallio jalkojen alla
aamuauringon nousu järven takaa

arki turruttaa pian
kiireineen
huolineen
vastoinkäymisineen
pari viiltävää sanaa
hivenen oman edun tavoittelua ja itsekkyyttä
pian on vain hämärä taivas
viiman sivelevät routaiset pellot
ja jääriitteen valtaamat tutut rannat

lopulta koivu sesoo yksin lehtensä varistaneena

vuosikymmenet muuttavat maisemaa
rannalla haarautuu kaksi runkoa samasta juuresta
yhdessä katsellaan lintuja ja oravia
yhdessä huojutaan tuulen mukana
yhdessä tähyillään järvelle
jos joku tulisi ja ripustaisi kalaverkot vahvaan oksaan
yhdessä mutta erillisenä
sairaana ja ryppyisenä
jäljellä vain siniharmaa ystävyys
joka heijastelee pohjattoman taivaan värejä.

Tarja-Leena Kinnunen

Kaikki kasvit kukat ja puut
kasvavat luottavaisina taimina
toisille sattuu rehevä maa
ehkä eteläinen rinne
toisille karu kallio
tai liian kostea suo

vähitellen ehjä rikkoutuu
kaisloista tulee kumaria
vaahteran lehteen tulee punaruskea kohta
ja tuuli pieksää vahvat männyn oksat mutkaisiksi

mutta vaivaiskoivut kukoistavat ruskassaan
ja kelottunut puu kertoo tarinaa palokärjen pojista.

Tarja-Leena Kinnunen

Helmikuun harmaa usva-aamu
hyväilee kosteudellaan
kasvojani,
herkkä aamunkajo
hillitsee ajatusten laukkaa
oikoo otsaryppyjä
tasottaa askeleet ...
Aamuhetken äreys
ja kirvelevä sanailu
unohtuu
häviää puhtaan lumisen
lenkkipolun reunamille.

Marja Leskinen

Hainaku

Lumisade
hentoja hiutaleita
ei kahta samanlaista.

Pimeää
harmaata hämärää
pitkin matkaa kaamoksessa.

Adventtina
ajatukset valmistavat
ihmisielen joulun tunnelmaan.

Muurahainen
ahkerista ahkerin
työnteon mallin näyttää.

Elämästä
tahdon kiittää
se kantaa kuitenkin.

Ihminen
pahoittaa mielensä
usein liian herkästi.

Marja Leskinen

Keinuva laituri

Mielet kirkkaat sekä sameat
elelevät aikojansa, tiimailevat toisiansa:
kummalla pohja parempi,
kumman Jumala on julmempi?

Kelluva laituri jalkojen alla,
kaiteita ilman se keinuu...
ja katso, kaareva horisontti heiluu.

Paljoista lupauksista lupa-usko uus
viimeinen oljenkorsi käteen kuihtuu
ja pitelijä havahtuu: kaikki onkin vastuullasi,
vain lupausten antajat väistävät sen.

Ristiriitoja ristiin rastiin
ne tulevat kovaan tahtiin.
Kaikki vainotut tahtovat tänne,
täällä horisontit vain vähän keinuvat
yhden oksennuksen verran heiluvat.

Vankimmat hyppivät laiturin päällä
vimeksi tulleet keikkuvat, tippuvat.
Sankarin rooliin kukaan ei jaksa,
masentuneet vääntyvät takaisin kuoreensa.

Riittämättömyys vastatoimiin on kokonaisvaltaista,
soraäänet hukkuvat laiturin lätinään.
Se heiluu aina vain kovemmin,
miten pysyä järjissään.
- Ja mitä helvettiä tässä voisi tehdä?

Hypi vaan kuin muutkin, tiedäthän ettei Jumalaan tehoa mielistely,
vastataan.

Muuttaakseni kohtaloni hypin siis minäkin
ja annan horisontin keikkua.
Kyllä se haudassa heittää heilumasta – luulen
vaan en tiedä.

Tavallaan aika murheellista, mutta koetan näyttää
iloista naamaa laiturilla kaikille,
jotka ovat kiinnostuneita.

Sulo Nissinen

Talvella

Pakkasherra tullut jälleen
tänne Kainuun maille
kylmän viiman tullessaan
toi Lapin tuntureilta

Jänis laukkaa, hyppii
kylmä sillä
Kettu viluisena käärii
hännän ympärilleen

Hirvi nukkuu kuuraisena
korpikuusen alla
ja naurava on naama
kuulla

Kalle Korhonen

Kesällä

Kävelin kesällä kivistä polkua
alas laaksoon, utuiseen

Aurinko paistoi heleästi
ja linnut lauloivat
kaukaa kuulin
taivaanvuohen mäkätystä

olin onnellinen
koska tiesin niidenkin
olevan onnellisia

Kalle Korhonen

Kevät

Kevyesti lentää puunkaarna
kuin paperi
puu on nilollaan
kakkospölkyt ja neloset

ahavoituneet miehen kasvot
mies
hikisenä leipäänsä tienaamassa
itselleen
perheelleen
vanhemmilleen

mies
otsansa hiessä

työnilo
pihkantuoksu
kevät.

Signe Huttunen

Tule takaisin elävä maaseutu,
pienessä navetassa
joka on täynnä elämää
tuoksuna heinäseipäissä
pisaroissa, jotka kastelevat haravanvarren
ja kuivat heinät

tule takaisin elävä maaseutu
levollisessa kesäyössä
kun valo ei sammuu
 unisessa karjankellon kilahduksessa

pihapoluissa
visertävissä räystäissä
syksyn hämärtyvissä öissä
aamunkajossa
kun kukko kiekkuu

tule pyrynä pellon poikki.

Signe Huttunen

Kastejuhlaan

Olet pieni, kuni ulpukkainen
nenä nykerö poski silkkiä vainen,
otsa ryppy, käsi nyrkkihin pusertuu
sua katsellessa kaikki unohtuu.

Pienet varpaasi loi helminauhan
kiukkuinen äänesi rikkoi rauhan,
juhlasti suuri nyt ensimmäinen
sitä tiedä ei tämä itkeväinen.

Kuuletko siipien havinan
suojelus enkelin armainman,
kultainen sinun matkalles
luojasi on antanut turvakses.

Mummin suuren rakkauden,
ja sylin avoimen nyt saat,
olet turvassa aina Jeesuksen
ja taivaisen ilon jaat.

Annikki Juntunen

Rippilapselleni

Lapsuuden päivät taakse jäivät
muistoina herkkinä kajastaa
eessä nuoruuden uhkuvat päivät
Sinua elämä jo odottaa.

Nyt on juhlassi kesäinen suuri
soi virret, sana, urut pauhaa
eteesi ovi auennut juuri
ystävät kaikki kotiisi kiiruhtaa.

Onnea, iloa polulle toivoisin
kaiken parhaan tahtoisin jakaa,
rakkauden siivillä kantaisin
sinut onnelan kultarantaan.

On pukusi puhdas valkoinen,
ei ryppyä siinä, ei elon tahraa
katseesi kirkas seesteinen
kun ei koskaan veisi harhaan.

Seiso suorana aina pystypäin
olet Suomen nouseva huomen,
Taivaan Isältä pyydä näin
hän siirtää esteitten vuoren.

Ruusut hehkuen nyt loistaa
paisteessa iloisen nuoruuden,
sinessä taivaskin jo soittaa
Sinusta parhaimman kiitoksen.

Matkalles pyydän nyt enkeleitä,
sinut turvallisesti saatellen,
arkiset huolesi kaikki heitä,
reippaasti tietäsi astellen.

Annikki Juntunen

Murtaen runolle

Minä oon pistäny mieleni runnoon
sen salaesuuksia ruvenna punoon
oon tarttunu siihen ihan kuin leipään,
jos joku sen kieltäisi ees, vaan eipään.

Iloa siitä paljon oon soanna
jopa harmit on mielestä loanna.

Moni paenava murhe, tahi huoli
sen mukana poes minusta kuoli.

Niin kuin ristosanna sitä ratkon,
joskus jopa kehitän sille jatkon.

Jonkun kerran ei koppeu sen loppu
varsinnii, jos paenaa kiire ja hoppu.

Joskus toas on pahuksen jänneä
ehitä kiireesti essiin pänneä
ettei juttu ehi livahtoa karkuun
turhoa on mennä jäläkeen parkuun.

Monesta syystä runosta tykkeän
siihen paenetta pakotan lykkeän
sen ihteeni ahmin kuin herkun parraan,
siitä akkuni täytän ja varraan.

Terttu Juntunen

Runo sikermästä Tiesitkö

Tämäkö oikeanmukaista menoa.
Vähän väliä muistan vyyhden ja
tekemättä jääneet silmukat.
Ei ole paljon päivää,
ei paljon yötäkään.
Ihmekös, jos aika
hämäriin karkaa.

Terttu Juntunen

*Runot on aiemmin julkaistu teoksessa Terttu Juntunen:
Väljässä tuulessa (Kustanusosakeyhtiö Ilias, Joensuu 2001)*

Satamistansa lähtevät maan laivat,
lastina usko, toivo, rakkaus ja uhma.

Etsivät, etsivät unien saarta.

Eivätkä niitä aina keinuta merien aallot.
Väliin pohjansa raapivat kivikkorantaan,
umpikujaan ajavat, luotsina toivo,
joka jo eksynyt on reitiltänsä.

Satamistansa lähtevät maan laivat,
enemmän etsivät tuulta ja aurinkorantaa,
suurinta, saavuttamattominta onnen saarta -

Purtensa nostavat, nostavat lakkaamatta.

Vaihtuvat kasvot, kädet, matkustavaiset.

Aina jossakin etäänny purjeiden hehku,
etäänny meren ja taivaan yhtymäkohtaan -

Marjatta Nyyssönen

Nupuissa silmujen laulu,
vihreän oraan.

Auringonlaskussa
kullanpunainen ruskotus.

Tuleva on,
pälvet ja purojen pauhu,
ja keto, kukkia täynnä.

Marjatta Nyysönen

Tuulen voimaa

Idästä pöllyttää kuivaa lunta pitkälle
Keskuskadun tunneliin.
Liikennevaloissa on seisottava etukenossa, ettei
tuuli kaada.

Siinä valojen vaihtumista odotellessa
nousee mieleeni eräs souturetki.
Alakouluikäisenä olin yksin ylittämässä
kotijärveä.
Silloinkin puhalsi itätuuli.
Vaahtopäiset aallot vyöryivät valtavina.
Kantapäät pohjakaarta vasten
kiskoin airoista ja niin
pääsin kotiniemen suojaan.

Ei minua pelottanut.
Isä oli tunnettu veneentekijä.

Entä ne koulumatkat korpitaipaleella:
umpihankea tuiskussa, luistavaa latua
pakkasviimassa.
Sieltä on peräisin luja peruskunto,
herkkyys havaita luonnonilmiöitä
ja sisu.

Jatkan matkaani rantatietä ja
torin poikki Kauppakadulle.
Kirjastolla sukellan hyllyjen väliin.
Ehkäpä löydän mielialaani myötäilevää
tuulten luomaa luettavaa.

Eine Syvävirta

Lenkillä

Ulkoillessa mietintämyssyni avasin ja
elämänlankaa taaksepäin kerien -
ajattelin kuinka elo on ollut ihanaa,
vastamäkiäkin välillä taivaltaa.

Vaikka vastassa välillä mäki melkoinen,
jota siikasin välillä miettien, kuinka voi siitä
yli mennäkkään, kun tuntui ettei ole
voimia ollenkaan.

Sitkeänä nousin harjulle, katsoen kauas
taivaalle, kas' siellä aurinko sädehti
ja iloisesti hymyili.

Teki mieli tehdä samaten, hymy tuli
iloinen poskellen, alas mäkeä tulin tanssien,
aurinkoni on aina uskollinen ystävä.

Irja Pääkkönen

Liikuntapäivä

Tänään onpi meillä koitos kova edessä,
sauvakävelyllä käymme, peräti viisi kilometriä.
Siinä saapi roppa jumppaa tosi tehokasta.
Olkapäätkään eivät siinä saa nyt jouten
levätä.

Juha meitä opastaa hengittämään kunnolla.
Vauhti tulee olla siten, että voitte jutella.
Tämäpä se onkin, terveellistä, ihanaa.
Keuhkoillehan happi onpi aivan elintärkeää.

Seurustelumuoto on ryhmällemme tosi mahtava.
Toisillemme voimme kertoa, ilomme ja surumme.
Yhteisellä asialla täällä kaikki olemme, elinvuosiamme
täten haluamme lisätä.

Pirteän olon saamme oltuamme luonnossa.
Jälkeen sen voimme rentoutua uiden, sekä saunan
löylyssä. Sitten onkin ruoka-aika, joka maittaa todella,
mutta onhan Sirpa meille joulet oikein laskenut.

Illanvietto sitten meillä onpi hauska yhdessä,
runon, sekä laulun kera saamme myös hengellistä
ravintoa. Unta emme sitten tarvitsekaan pyydellä.

Irja Pääkkönen

Siistit suomalaiset

”Kyllä suomalainen on siisti”,
aattelee monikin varmaan,
”pienänä nenänsä niisti
hän hoivissa äitinsä armaan”.

Mutta muita jos asia koskee,
niin aivan on varma juttu,
hän soittaa vain suuta ja poskee,
syy jonkun toisen on tuttu.

Yleiset paikat hän likaa,
milloin vain retkillään kulkee,
voi sellaista sikojen sikaa,
saastalta vain silmänsä sulkee.

Ei nenäänsä pitemmälle
tämä luonnon pilaaja nää,
on samantekevää hälle,
kun roskat vain taaksensa jää.

Talven lumo nuo jätteet peittää
ja maisemat siistiksi luo
ja kaiken siivon kevääksi heittää,
saavat korjata toiset nuo.

Sikojen siat, miksi me emme
jo tyhmästä tavasta herää
ja aina kun roskia teemme,
ne nopsasti talteen kerää.

Tauno Juntunen

Kiuru

Nopeasti unohtuvat
menneen talven lumet, kun
 kiuru kohoaa taivaalle
ja aloittaa livertelynsä,
joka niin lämmittää rintaa,
 että siinä samassa sulaa
 äkeä mielikin hymyyn.

Pirjo Virkkunen

Ei enää kestä kauan

Ei enää kestä kauan,
kun kukkivat omenapuut.
Vielä jokunen viikko ja sitten
taas kesä on tullut.

Ei enää kestä kauan,
kun tuoksuvat sireenit,
ja tuomet kukkaloistossaan
ilon tuovat mukanaan.

Ei enää kestä kauan,
kun juhannuskokot jo palaa,
ja leiskuvat liekit loistaen
kuin onnesta kertoen.

Pirjo Virkkunen

Kun rakastaa, ei tarvitse pakastaa.

Mielipiteitä on helppo muuttaa, kun ne eivät ole omia.

Asui kymmenessä paikassa – aina riitaisat naapurit.

Helpointa on arvostella sitä, josta ei mitään tiedä.

Älä sano kädelläsi.

Jääkaappiruno: valkoinen ja kylmä.

Tieto on valtaa – vallanhimo pahasta.

Maailma pitää nähdä, kuvitelmalle ainoa ravinto – uni.

Moottoripyörä vaihtuu helposti pyörätuoliin.

Vain siihen toiseen paikkaan pääsee tekojen perusteella.

Tekstiviesti näkyy – käsipäivää tuntuu.

Olavi Ilen

1. Pieni ihminen

Minne menet pieni ihminen
mitä itket kun kuljet yksin?
Olet väsynyt, et jaksa
eikä isäsi jaksa, ei äitisi.

Et pääse isäsi syliin, et äitisi
sinä pieni pakolainen.
Ei isäsi jaksa, pieni veljesi
täyttää hänen sylinsä.

Ei äidinkään syli jaksa,
pieni syntymätön sisaresi
täyttää hänen sylinsä, ei jaksa.
Siksi olet yksin, olet väsynyt.

Ei ole syyliä, jalat eivät kannaa.
Olet minussa, pieni ihminen
ja minä sinussa, ihminen
minäkään en aina jaksa.

Kyyneleet minussa, kuivumassa?

Irina Hannele Ilen

2. Pieni ihminen, veljeni

Aaltojen kuljettamina
kantaudumme eteenpäin
itkemme yhdessä
tietäen veden nielun
olevan armoton

Meren syvyydessä
sinä minussa
minä sinussa,
pieni veljeni
aaltojen rantaan huuhteleva
tuulen kuljettama
minä sinussa
sinä minussa

Miljoonat kyöneleesi
hukkuivat kanssasi
välkkyvään mereen
minä kanssasi
sinä kanssani

Irina Hannele Ilen

Yön kulkija

Pakkanen koettelee nurkkia,
paukkuu ja natisee

Lumi jalkojen kulussa ratisee
yö yhä synkkenee

Yksinäinen kulkija värisee
pakkasyössä, tähtien valossa

Linnut nukkuvat, varjot loppuvat,
ei tuttuja talossa

Vain yksi on lähtenyt kulkemaan
yön tyyneen rauhoittumaan

Kaukana perhe, oudot olot vieraan maan.
Mitä kaikesta tästä tuleekaan?

Irina Hannele Ilen

Aavikon poika

Prologi:

Olen aina ihaillut beduiineja, heidän vieraanvaraisuuttaan ja ystävällisyyttään, mitä he osoittavat aavikon kulkijoille riippumatta hänen uskonnostaan tai asemastaan sosiaalisella arvoasteikolla. Ollessani pakolaisten ohjaajana tutustuin erääseen beduiinistaustaiseen arabipakolaiseen, joka pakkasta uhmaten ainoana osanottajana käveli useita kilometrejä kirjastolle, missä varsinaiset luku- ja kirjoitusharjoitukset pidettiin. Hän osoitti epäilemättä myös suomalaista sisua.

Runo:

Ei kylmyys ollut sulle este,
vaan pakkasta uhmaten
kulki tiesi kirjastolle,
sillä olithan tehnyt pyhän päätöksen:
opetella suomen kieli,
voidakses yhdentyä tähän pohjoiseen maahan,
Omassa maassas' koit halveksuntaa,
suorastaan vihaa taustasi vuoksi,
perheesi lähetti sinut ”esitaistelijanaan”
raivaamaan tietä heillekin,
voidakseen nauttia ihmisarvoista elämää,
kaukana Pohjan perillä

Jouko Siivola

Ohi on

Oli joulu
maa niin kaunis
ja taivas kirkas
ja ihmisillä hyvä tahto.

Tuli tammikuu
ja kova pakkanen.
Lumi oli peittänyt muutakin
kuin kukat laaksoissa.

Enää ei ollut
pirtin pientä tyttöä,
ei taivaallista veljeä.
Kukaan ei antanut siementä
- sitä yhtäkään.

Oli kuokkavieraaksi seimeen
jäänyt Jeesus-lapsi.
Ja varpunenkin
oli muuttunut
maalliseksi paheeksi.

Raija Alhontaus

Arkinen päivä

Aukenipa aamu armas
helmikuinen helskytteli.
Pakkasherra paukutteli,
kukat ikkunaan räpelsi.

Siitä silmäni avasin,
oikoelin itseäni
kohentelin koipiani,
hartioita hieroskelin.

Kädet ristihin ripustin,
laulaelin Luojalleni,
etten puhuisi pahasti
vahingolla vaikenisi.
Osaisin sovulla elellä,
kiitoksella kilvoitella.

Siitä yritin ylemmäs,
jalkojani jouvuttelin.
Ikkunasta ihmettelin,
pimeyttä päivittelin.

Käyskentelin keittiössä.
Puurot tuikkasin tulelle,
kahvivedet kannattelin.
Lääkkeet suuhuni sovitin,
vettä päälle hölskyttelin.

Siinä istuin itsekseni,
päivälehdet päällimmäisnä.
Maailman menoa manaten,
kurjuuttansa kuvittelin.

Eipä ehtinyt enempi
otsikoita ounastella
kuviansa katsastella.
Kun jo pärähti puhelin
särinällä säikytteli.

Siitä itse ilmoittivat
kauppamiehet kailottivat.
Nyt olis polsterit pivossa.
Patja ennen ostamani
tulossa ois tunnin päästä
ehkä puolenkin perästä.

Siitä oitis oottamahan,
kunnostamaan kiireisesti.
Petit puistelin pihalle,
vanhat vinttiin veivaelin.
Että sopisi sovulla,
uusi uhkea tilalle.

Siinä oottelin eholla
suuruksia sulattelin.
Laskettelin lattialle.
Siinä rentona reptotin
kuuluvasti kuorsaelin
nokkaunet nouvattelin.

Raija Alhontaus

Kirjoittajat

Kämäräinen Pekka
Karjalainen Anneli
Kananen Mirja
Hakkarainen Jarmo
Mankinen Pentti
Huovinen Veli
Mustaneva Seija
Kinnunen Tarja-Leena
Leskinen Marja
Nissinen Sulo
Korhonen Kalle
Huttunen Signe
Juntunen Annikki
Juntunen Terttu
Nyyssönen Marjatta
Syvävirta Eine
Pääkkönen Irja
Juntunen Tauno
Virkkunen Pirjo
Ilen Olavi
Ilen Irina
Siivola Jouko
Alhontaus Raija

Kainuun Kirjailijat
runojen äärellä
myös heinäkuussa
Kajaanin Runoviikolla.

Tervetuloa!

